

[Svend Jørgensen.]

Om selve lovforslagets enkeltheder skal jeg ikke fremsætte nogen bemærkninger udover, at det må påskønnes, at den højtærede minister har imødekomet de ofte fremsatte ønsker om at give kommunerne en rimelig tid til at føre ordningen ud i livet. Jeg vil dog mene, at man uden skade kan sætte udbetalingsterminen til 1. februar i stedet for som foreslået til 1. marts, ja, jeg vil endda mene, at 1. februar af flere grunde er at foretrække fremfor 1. marts.

Medens selve lovforslaget altså ikke giver mig anledning til mange bemærkninger, vil jeg ikke undlade at benytte lejligheden til påny at røre ved det meget ømfindtlige spørgsmål, som ydelsen af hjælp til medicin til rentemodtagere stadigvæk er. Der er desværre langtfra blevet ro om hele dette problem, som vi har drøftet gentagne gange i de sidste to år. Næsten daglig møder man besværinger fra rentemodtagerne, fra de sociale udvalg og ikke mindst fra lægernes side. De to cirkulærer af henholdsvis 28. juni 1951 og 15. december 1951 har desværre ikke skaffet den ønskede klarhed. Jeg vil endda mene, at der hersker vild forvirring om de afgørende forhold, nemlig om dispensationsbestemmelserne vedrørende den medicin, hvortil der ellers ikke kan ydes tilskud, og om de sociale udvalgs adgang til at yde rentemodtagerne hjælp til medicin, som ellers ikke betales af sygekasserne eller af det offentlige. Dispensationsbestemmelsen er nødvendig af hensyn til de mange kronisk syge alders- og invaliderentemodtagere, som ellers ikke kan få tilskud til det, jeg vil kalde lindrende midler, styrkende præparater og vitaminpræparater, arter af medicin, som de gennem et langt liv har vænnet sig til at få, og som måske oven i købet er blevet dem ordineret af deres læger. Hvis de nu skal til at betale denne medicin selv, sådan som loven og cirkulæret egentlig påbyder, får de den ganske simpelt ikke, fordi der ikke er råd til at anskaffe den; altså må de mangle. Nu kan man måske sige, at det dør de vel heller ikke af. Det gør de vel ikke, men de lider under det, og det skulle være unødvendigt at påføre disse mennesker den lidelse. Derfor er dispensationsbestemmelsen, sålænge cirkulæret af 1. juni 1951 opretholdes, nødvendig, og man må naturligvis i så henseende først og fremmest stole på lægerne. Man kan ikke, sådan som jeg har hørt at det sker

i en større købstad, sætte funktionærerne på socialkontoret til at undersøge nødvendigheden af medicin og altså af dispensationsbestemmelsen, ved at de på lægevis udspørger om sygdommens art og væsen for derefter på kontormæssig basis at slå et stempel på recepten som bevis på, at nu betaler det sociale udvalg udgiften til anskaffelse af den lindrende medicin. Lige så forkasteligt er det, når man i en anden købstad samler alle recepter i en bunke og derpå sender den til et særligt kommunalt råd i den lokale lægekredsförening, hvor så et par læger skal afgøre nødvendigheden af de andre lægers recepter og dispensationer.

Hovedreglen må være, at når dispensationen er givet, må det være det sociale udvalgs ret og pligt at betale denne medicin. Denne ret er også givet af den højtærede minister i det cirkulære, som fremgik efter diskussionen i fjor, cirkulæret af 15. december forrige år, hvori den højtærede minister fulgte den anvisning, som jeg havde givet med hensyn til benyttelse af rådighedsbeløbet; men desværre viser det sig, at dette cirkulære ikke slår til. Jeg mener, det bliver nødvendigt at udsende et tredje cirkulære, hvori det altså indskræpes de sociale udvalg, at når der er givet dispensation med hensyn til denne art af medicin, skal de sociale udvalg afholde udgiften ved anskaffelsen af medicinen. Som det er i øjeblikket, har de ret til at afholde denne udgift over rådighedsbeløbet, men denne ret praktiseres desværre på højst forskellig måde. I de fleste landkommuner, hvor rådighedsbeløbet anvendes efter dets særlige hensigt, betaler det sociale udvalg al medicin for rentemodtagerne, men da medicinen efterhånden er blevet dyr, viser det sig, at rådighedsbeløbet de fleste steder ikke slår til, især ikke, hvis det, hvad det jo helst skulle, også skal anvendes til andre formål. I købstæderne, hvor man tid efter anden har indført den praksis, at rådighedsbeløbet ved årets slutning uddeles som et almindeligt tillæg til marts månedens rente og uddeles til alle rentemodtagere, er man meget utilbøjelig til at fravige denne praksis.

Imidlertid er det klart, at vi må finde en vej ud af hele dette uføre, hvis cirkulærerne skal opretholdes, og derfor vil jeg meget henstille til den højtærede minister og det udvalg, der nu får med dette forslag at gøre, at gøre et alvorligt forsøg på at løse det vanskelige problem f. eks. ved, at man i et nyt cirkulære pålægger de sociale